

[Sønderup.]

vis nærmer sig det tidspunkt, da Vesttyskland har opnået sin fulde frihed. Fra tid til anden har der været afholdt rådslagnings mellem USA, England og Frankrig og også Beneluxlandene om den fremtidige ordning af Tysklands forhold, og fra venstres side er der på et tidligt tidspunkt stillet krav om, at Danmark skulle være med i alle disse forberedende forhandlinger, for de danner jo grundlaget for den endelige stilling ved en fredskonference, hvis en sådan da overhovedet kommer indenfor et overskueligt tidsrum. Det er imidlertid en kendt sag, at den danske regering stadig har afvist at fremsætte ønske om at være med i disse forhandlinger. Dette må vi kritisere meget stærkt, så meget mere som der jo i sin tid overfor de allierede kraftigt er givet udtryk for, at Danmark havde interesse for, hvordan Tysklands fremtidige forhold skulle ordnes; vi må kritisere det udfra bitre historiske erfaringer og udfra frygten for, at Danmarks stilling i fremtiden vil være endnu mere usikker end før, når der nu er skabt så stærke østpreussiske elementer lige klos op ad vor grænse.

Det virker derfor foruroligende, når der nu og da i pressen er røster fremme gående ud på, at disse problemer fortsat drøftes, og gentagne gange er drøftet, uden at vi har været med, og uden at det, som vi navnlig har interesse i, bliver tilgodeset. Hvornår hører vi udenrigsministerens røst i disse og lignende spørgsmål?

I Europarådet og i De Forenede Nationer hører vi ofte udenrigsministerens røst, men på de områder, som jeg har påpeget, mener vi, det navnlig var på sin plads, om vi gav tilkende, hvad vi mener. Vi kan ikke fortsat nøjes med, at udenrigsministeren konstaterer, at han stadig har adgang til alt, hvad der foregår, konstaterer, at man holder sig orienteret. Nej, det, det drejer sig om, er, at det er os, der sætter ind og gør noget for at få vore ønsker opfyldt, inden det er for sent. På mit partis vegne må jeg opfordre regeringen til at prøve at skaffe Danmark adgang til disse drøftelser og gøre sig til talsmand for de synspunkter, jeg ikke her behøver at gentage, da de er gjort gældende ved mangfoldige lejligheder.

Hvis Tyskland en skønne dag er ovre i det, man kalder fredstilstand uden fredskonference, har vi ingen indflydelse mere. Derfor må vi sætte ind i tide. For kort tid siden blev der afleveret en adresse her i rigsdagen med ca. 800 000 fuldmyndige danske borgeres underskrifter, der forlangte, at sydslesvigernes folkelige og nationale selvbestemmel-

sesret skulle sikres dem. Man har ikke mærket så forfærdelig meget til, at regeringen i den anledning har taget noget skridt til at støtte de ønsker, der blev fremført gennem adressen. Jeg synes egentlig også, at den omtale, den socialdemokratiske ordfører gav netop denne adresse, var i høj grad nedsettende og ringeagtende. Det kan ikke lade sig gøre at bagatellisere en sådan henvendelse. 800 000 er en stor part af den danske vælgerbefolkning, og der er ikke spor af tvivl om, at den tanke, som der i adressen er givet udtryk for, har langt flere bag sig end det tal, der her er tale om. Når man så så flot siger, at det er let at få nogen til at sætte sit navn under, vil jeg hævde, at det, at man med sit navn støtter en bestemt sag, må have lige så stor vægt som det, at man går ind i et hemmeligt rum og sætter et kryds på en liste. Det bliver dog almindeligt godtaget som en naturlig udtryksform. Jeg vil derfor spørge regeringen: Hvornår er det egentlig regeringens mening at gøre en virkelig indsats? Vi kan, som jeg antydede det før, ikke blive ved at nøjes med talen om, at man er orienteret, og lade andre undersøge problemerne.

Vedrørende flygtningespørgsmålet har vi gentagne gange fra dansk side givet tilkende, at det også for Danmarks egen skyld er af den største interesse, at flygtningeaantallet reduceres i meget nær fremtid, og vi har som bekendt i de sidste måneder ydet milliontilskud som hjælp til at få flygtningene transporteret bort fra området. Men hvad er der opnået ved det? I realiteten sikkert kun ganske lidt. Selvom der med mellemrum er fremkommet meddelelser om, at nu var der mulighed for at få nogle tusinde flygtninge væk, har vi også set opgørelser, der viser, at der praktisk talt næsten er kommet lige så mange ind igen ad bagdøren. Der er også grund til at pege på, at de flygtninge, som er flyttet, måske ikke mindst stammer fra det egentlige Holsten, således at Sydslesvig i sig selv ikke har fået nogen aflastning af betydning.

Under disse omstændigheder kan man altså slå fast, at det mål, som regeringen har sat sig i forbindelse med flygtningeproblemet ved ydelsen af den danske hjælp, der forudsatte, at flygtningene kom væk, så tallet blev reduceret, ikke er opnået. I virkeligheden turde det være sådan, at vi har aflastet den tyske kasse for et millionbeløb, og det bliver endnu mere paradisk, når den tyske regering samtidig yder en ret storstillet økonomisk hjælp til fast bosættelse af flygtningene i området, og en stor del af beløbet bliver anvendt til decideret hjælp til f. eks.